

τραπέζης. Ἄριστοφ. Ἄποπ. 417, Σεν. Κύρ. 8, 8, 16, κτλ. πρβλ. κίεα— αἱ γραμμαὶ αἱ ἀποτελοῦσαι τὰ κάτω ἄκρα τοῦ γράμματος; Ω. Ἐπειτα κύκλος πῶδας ἔχων βραχέως δύο Καλλιὰς παρ' Ἄθην. 454Α— ὡσαύτως = ποδῶν II. 1, Εὐρ. Μήν. 679.

2) ἐν πῶδι πῶδες καθοῦνται τὰ δύο κατώτατα ἄκρα ἢ γωνίαι τοῦ ἰστίου ἢ τὰ κατὰ τὰς γωνίας ταύτας προσδεθέντα σχοινία, δι' ὧν τὰ ἰστία ἐκτείνονται ἢ χαλαρῶνται (πρβλ. ποδῶν II. 3), Ὁδ. Β. 260· χαλιῶ πῶδα, χαλαρῶν τὰ σχοινία ταῦτα, οἷον ὅταν ἐπιβῆται ἰσχυρὰ πνοὴ ἀνέμου, Εὐρ. Ὀρ. 707· τοῦ ποδὸς παρίεναι, ἀριέναι, Ἄριστοφ. Ἰπκ. 436· ἐκδοῦναι ὄλιγον τοῦ ποδὸς Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 3· ἐκπετάσθαι πῶδα (ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἰστίον), Εὐρ. I. T. 1135— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τεῖνεν πῶδα Σοφ. Ἄντ. 715· ναῦς ἐνταθείσα ποδί, ἔγουσα ἰσχυρῶς τεταμένον τὸ ἰστίον, Εὐριπ. Ὀρ. 706· λαίφρος ἐρυσσάμενον ταυνοῦντο ἐς πῶδας ἀμφοτέρους Ἀπ. Ῥόδ. Β. 931· ἰστία .. ἐτάνυσσαν ὑπ' ἀμφοτέροισι πῶδεσσι Κόϊντ. Σμ. 9. 438· οὐτως παρ' Οὐεργιλ., una omnes fecere pedem. Δίω. 5. 830— ἀλλὰ,

3) πᾶρ ποδὶ νηός, ἐν Πινδ. Ν. 6. 95, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ πηλόδιον— οὕτως ἐν Ὁδ. Κ. 32, ἀεὶ γὰρ πῶδα νηός ἐνώμων, ὁ Σχολ. ἐρμητικῶς τὸ πῶδα διὰ τοῦ — τὸν μεταγωγῶν τοῦ κέρατος κάλων ἢ τὸ πηλόδιον. III. πῶς, ὡς μέτρον ἐκτάσεως ἢ μήκους, = 4 παλάμιας (παλασταίς) ἢ 16 δακτύλους, μεῖζον δὲ τοῦ ἀγγιλοῦ ποδός κατὰ 1/2 περίπου τοῦ ἀγγλ. δακτύλου, ὀλίγω πλέον τῶν 30 ἐκατοστών τοῦ μέτρου, Ἡρόδ. 2. 149, Πλάτ., κτλ. πρβλ. ποδῆστας— παροιμ., ἐκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 18.

IV. πῶς ἐν προσώπῳ, Ἄριστοφ. Βάτρ. 1322, Πλάτ. Πολ. 400Α, καὶ Γραμμ.,— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀγωνίσματος τῶν κηρύκων καθ' ὃ ἐνίκα ὁ δυνάμενος νὰ κηρύξῃ μετὰ μείζονος ἐκτάσεως πνεύματος, κήρυκες ὅταν τὸν καλοῦμενον πῶδα μέλλουσιν ἔρειν Γαλήν. 5. 394, πρβλ. Λουκ. Δημόνακτ. Πίον 65, Πολυδ. Δ., 91— ἴδε καὶ H. G. Lolling Ἐκατόμητρον ἐν Ἄθηνᾶς τ. Β', σ. 640.

πῶδ. ἴδε ποίεω, ἐν ἀρχῇ. ποῶδης, ἐς, (πῶα ἐπίθετος) ὁμοιος πρὸς: πόαν, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς πῶας. Θεοφρ. κλωπ. ποῶδης παρ' Ἡρόδ. 4. 47, Ἄρρ. Ἰνδ. 32. 4· ἐπεὶ πῶδῆστρον Ἄριστοφ. Προβλ. 13. 4— τὰ ποῶδη Θεοφρ. π. Φωτ. Ἰστ. 1. 1, 10, κτλ.

II. γλοσρός, ἔχων τὸ πράσινον χρῶμα τῆς γλῶσσης, Ἄριστοφ. π. Χρωμ. 5. 2, κ. ἀλλ. πρᾶγμα, Ἰων. πρῆγμα, τὸ (πράσινον)— τὸ πράχεν, ἔργον, Λατ. facinus, ὅπερ ἐστὶν τὸ συνηκρίμενον τὸν πράξις, ἀλλὰ συνηκῆς προσεγγίζει εἰς τὴν ἀρρηκίμην ἔννοιαν, Ἡρόδ., Πίνδ., καὶ Ἄττ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δνομα, Ἄνδοκ. 32. 39, κτλ. καὶ πρὸς τὸ λόγος, Δημ. 21. 21, κτλ. πραγματῶν ὄρθαν ἔξεν Πινδ. Ο. 7. 85· τῶν πραγματῶν γλῶσσας ἰσχυρῶν πλέον, περισσώτερον παρὰ τὰ πρᾶγματα, Εὐρ. Ἐκ. 1188 τὸ σὸν τί ἐστὶ τὸ πρ.; τὴ ἐργασίαν ἔχεις, τί ἔργον ἐν τῷ βίῳ σου; Πλάτ. Ἀπολλ. 20C· γυναικοῦ (ἢ γύναιου) πρᾶγμ' ἔποιες, ἔποιες ἔργον γυναικῶν (ἢ γυναικείου), Δημ. 787. 25, κτλ.

II. συγνάκις ὡς τὸ Λατ. res, πρᾶγμα, ὑπόθεσις, πᾶσαν τελευτᾶν πρᾶγματι Πινδ. Ο. 13. 104, πρβλ. Π. 4. 495· πρ τοῖσδε συν- ηνεῖχθη γενέσθαι Ἡρόδ. 5. 33, πρβλ. 9. 93· ἐς μέσον σφι προσετίθεσ τὸ πρ. ὁ αὐτ. 1. 206· τί δ' εἰδὼς τοῦδε πρ. πέρι; Σοφ. Δί. 747· τὸ πρ. εἰς ὑπέρβειον μοι περίστη Δημ. 551. 2· ὄρατε τὸ πρ., οἱ προσήλυθε κτλ., ὁ αὐτ. 42. 25, πρβλ. 91. 21· σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρ., οὐδὲν εἶγον κοινόν, Ἡρόδ. 5. 84, πρβλ. Δημ. 320. 8, κτλ.· συγν. πλέον, ὡς ἀργαλέον πρ. ἐστὶ μετ' ἅπαρ, Ἄριστοφ. Π. 1, τὰ μιστέρω πρ., τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔνω, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 228· κτλ.

2) πᾶν ὄτι εἶναι ἀναγκαῖον ἢ συμφέρον, ὄτι πρέπει ἢ εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνη, συγν. παρ' Ἡρόδ. ἐν τῇ φράσει πρῆγμα ἐστὶ ἢ ἐστὶ μοι, μετ' ἅπαρ, εἶναι ἀναγκαῖον, ἀφελίμον, καλὴν νὰ .. εἶναι καθήκον μου ἢ ἔργον μου νὰ .. ὡς τὸ Λατ. opus est, εὐρίσκεσ πρ. οἱ εἶναι ἐλαύνειν Ἡρόδ. 1. 79, πρβλ. 4. 11· μετ' ἄρνησ., εὐρίσκεσ οἱ οὐ πρ. εἶναι στρατεύεσθαι ὁ αὐτ. 7. 12, πρβλ. Εὐρ. Μήν. 451, Πλάτ. Γοργ. 447B· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἅπαρ, οὐδὲν ἂν εἴη πρ. γνώμας ἐμέ σοι ἀποφαίνεσθαι; ὡς .. οὐδὲν ὄν πρ., εἰ καὶ ἀποθάνοι ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 3D· μετὰ γεν. πρᾶγμ., οἰς μὲν ἦν πρ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Πομπ. 65.

3) πρᾶγμα σπουδαῖον, ἔγον σημασίαν ἢ σπ υδαῖότητα, πρ. ποιεῖσθαι τὴ Ἡρόδ. 7. 150· πρῆγμα οὐδὲν ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 6. 63.

4) ἐπὶ προσώπῳ καθ' ἑαυτόν, κτλ., μέγα πρ., ἄνθρωπος μεγάλης σπουδαιότητος, Δημ. 928. 6 ἦν μέγιστον πρ. Δημοκρήδης παρὰ βασιλεῖ, πολὺ ἐξετιμῶτο ὑπὸ τοῦ βασιλέως, Ἡρόδ. 3. 132· ἄμαχον πρ., ἐπὶ γυναικός, Σεν. Κύρ. 6. 1, 36· ἀσταθμητότατον πρ. ὁ δῆμος Δημ. 383. 4· πρᾶγμα δ' ἐστὶ μοι μέγα φελάτος ἐνδον ψυχρότερον Ἀραρότος Ἀλεξίης ἐν Παρασίτῳ 2· πρβλ. χρῆμα II. 3.

5) ἐν χρήσει ἐπὶ μήκους, ὡς οἱ σωθέντες ἐκ τοῦ πρ. ἀπέφυγον Σεν. Ἐλλ. 7. 1. 17.

6) κατ' ἐφαρμισθῶν ἐπὶ πρᾶγματι κακῷ ἢ ἀίσχροῦ, Θουκ. 2. 64, Ἀισχίν. 17. 38 κέξ· Εὐρυβάτου

πρᾶγμα οὐ πόλιως ἔργον, ἐκεῖνον ἔργον, Δημ. 233. 8. 7) πρᾶγμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λόγος, δνομα. Ἄριστοφ. Τοπ. 6. 7, 2, Σοφιστ. Ἐλεγγ. 16. 2· πρὸς τὸ πρ. καὶ τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 8. 8, 16· διαίρειν κατὰ τὸ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 15, 9, κτλ. 8) τὸ περὶ οὐ ὁ λόγος ζήτημα, ἡ ὑπόθεσις, πρὸς τὸ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ἠροτ. 2. 27, 5· ἔξω τοῦ πρᾶγματος, ἴδε ἔξω I. 2. 6.

III. ἐν τῷ πληθ., πρᾶγματα. 1) ὡς καὶ νῦν, περιστασίαι, ὑπόθεσις, τὰ ἀνθρωπῆα π Ἡρόδ. 1. 207· ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πρ. Ἄπομν. 3. 82, πρβλ. 1. 89· τοῖς πρᾶγμασιν τέθνηκα τοῖς δ' ἔργοις δ' οὐ, ἐκ τῶν περιστασῶν, οὐκ ἐκ τῶν ἔργων, Εὐρ. Ἐλ. 286· ἐν τοιούτοις πρᾶγμασι Σεν. Ἀπομν. 2. 7, 2, Ἄν. 2. 16, κτλ.· δεῖνους πρᾶγμασι χρῆσθαι Δημ. 10. 2, πρβλ. Σεν. Ἐλλ. 3. 5, 1· τύχη τὰ θνητῶν πρᾶγματ', οὐκ εὐθούσια Ποιητῆς παρὰ Πλουτ. 2. 97C· ὅτι ἦδη τεθόναται ἀπηλλάχθαι πραγμάτων Πλάτ. Ἀπολ. 411), πρβλ. Πολ. 406E· ἀποτυγχάνειν τὸν πρ. Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 28— ἐπὶ τῆς καταστάσεως ἀσθενούς, Φοῖς. Οοσ. Ἠιρρ.— ποιητ. ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνίκῳ, πῶ ποῦτ' εἰμὶ πρᾶγματιος; Σοφ. Τρ. 375, πρβλ. Αἰ. 314.

2) ὑπόθεσις τῆς ποίσεως, κενῶν παρ' Εὐρ. I. T. 1067· τέρας γὰρ ὁ βλος καὶ τὰ πρᾶγματ' ἐστὶ μοι ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 260· ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πρ. Ἄριστοφ. Λυσ. 32· τὰ πολιτικά πρ. Πλάτ. Ἀπολ. 31D— ὡσαύτως ἐπὶ ὀλοκλήρου πολιτείας ἢ κρείτου, τὰ Περσικά πρ., ἢ Περσικὴ δύναμις, Ἡρόδ. 3. 137, πρβλ. 7. 50, κτλ.· διαπεσθῆναι τὰ Περσῶν τὰ Πείραχῶ. Ἡέρος. 714· ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πρ. ἐγένετο Θουκ. 1. 74, πρβλ. 100, κτλ.· μὴ νομίζετ' ἐκείνων τὰ παρόντα πεπληγῆσαι πρ. ἀθάνατα Δημ. 42. 16, πρβλ. 53. 1, κτλ.· παρ-ρασπασθῆναι τὴ τῶν θῶλων πρ. ὁ αὐτ. 10. 6— ὡσάυτως ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως ἢ διοικήσεως, καταλαϊδάνεσθαι ἢ καταλαϊ-δάνειν τὰ πρ., Λατ. venum rotari, Ἡρόδ. 6. 39, Θουκ. 3. 30, πρβλ. 3. 11· ἔχειν τὰ πρ. αὐθάς 3, 62, 72, Ἡρόδ. 6. 83· κατέχειν τὰ πρ. Θουκ. 4. 2· ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθῆναι τὰ πρ. Ἡρόδ. 3. 80· οἱ ἐν τοῖς πρᾶγμασι, ὡς τὸ οἱ ἐν τέλει, οἱ ὄντες ἐν ἰσχύῃ ἢ ἀξιώματι, οἱ ἄρχοντες, Θουκ. 3. 28, Δημ. 125. 7, Ἄριστοφ. Πολιτικ. 7. 12· τοὺς ἐπὶ τοῖς πρᾶγμασι δυνάτας Δημ. 110. 22· οἱ ἐπὶ τῶν πρ. ὁ αὐτ. 309. 10· κοινοὶ τῶν πρ. Σεν. Ἐλλ. 2. 3, 17— νεώτερα πρ., νεωτερισμοί, μεταβολαί, Λατ. res novae, Λυσ. 130. 18, Ἰσοκρ. 151E, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 5. 19· ἀλλὰ, εὐνοῦς τοῖς πρᾶγμασι, εὐόσους τοῖς πρᾶγμασι· ὡς ἔχουσιν, εὐνοῦς πρὸς τὴν παρουσίαν καταστάσει, Λυσ. 126. 10.

3) ὡσαύτως, αἱ ἰδιαιτικαὶ ὑπόθεσις ἢ περιστασίαι τοῦ ἀνθρώπου, Ἡρόδ. 7. 236, 237· ἔρροι ἢ ἀπό-λωλε ταῦτα πρ. Σεν. Συμπ. 1. 15, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 382· τὰ πρ., μόνον, ἢ περιουσία τίνος, *τὸ ἔχειν του, ἐν φηέρῃ ἐστὶ πάντα μοι τὰ πρ. Ἄριστοφ. Ἄχ. 474— οὕτως ἐν τῷ ἐνίκῳ φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα Πλάτ. Ἰπκ. Μείζων 286E, πρβλ. Ἀπολ. 20C.

4) ἐργασία, ἀσχολία, μάστιχα ἀσχολία ἐν δίκῃ, χρυσολογία, πρὸς τινὰ Ἀντιφῶν 142. 39· πρᾶγματα πράσσειν Λυσ. 120. 22· πρὸς τινὰ Θουκ. 1. 128.

5) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐνοχλητικὴ ἀσχολία, ἐνόχλησις, ἀπάντων αἰτίους τῶν πρ. Ἄριστοφ. Ἄχ. 310· πρᾶγματι εἶναι, μετὰ μετοχ., ἔγω ἐνοχλήσεις ὡς πρὸς τὴ πρᾶγμα, Ἡρόδ. 7. 147, Πλάτ. Θεαιτ. 174B, κτλ. πρ. ἔχειν ἐν τινι Σεν. Κύρ. 1. 3, 4, κτλ. πρ. λαμβάνειν ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 2. 9· πρ. παρέ-χειν τινί, προεῖνῶ ἐνόχλησιν εἰς τινὰ, Ἡρόδ. 1. 155, Ἄριστοφ. Πλ. 19 κ. ἀλλ.· μετ' ἅπαρ, παρέγω εἰς τινὰ τὴν ἐνόχλησιν τοῦ νὰ κάμη .., Πλάτ. Φαῖδων 115A, Σεν. Κύρ. 4. 5, 46, πρβλ. Ἄρι-στοφ. Σφ. 311· πρᾶγματῶν .. ἀπαλλαγεῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἄχ. 270, πρβλ. βῶσκειν I. 2· ἀνεπ πραγματῶν, σὺν πρᾶγμασι Δημ. 14. 28, Σεν. Ἄν. 6. 1, 6· ἐνίοτε τίθεται ὡς γενικὴ λέξις μετὰ τινος μερικῶς, ἐν τυραννίδι καὶ πλοῦτῳ καὶ πρᾶγμασι Πινδ. 2. 150C, ἔνωθε ἴδε Wyttenb.— σπανίως οὕτως ἐν τῷ ἐνίκῳ, πρῆ-γμα παρέχειν Ἡρόδ. 7. 239· πρᾶγμα ἐστὶ τι Σεν. Ἄν. 4. 1. 17.

6) τὰ ὕλικα πρᾶγματα, ὁ κόσμος καὶ τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν συγκεταί, εἰς τίς ἐξ ἀρχῆς τὰ πρ. φουβέονα βλεψέειν Ἄριστοφ. Πολιτικ. 1. 2, 1, πρβλ. Ἄριστοφ. Νεφ. 741· τὴν φύσιν καὶ τὰ πρ. μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλουτ.

πραγματάς, α, ὁ, δνομα ἱερατικῷ ἀξιώματος, Ἐπιγρ. Παν-τικαπαιού, Comptes rendus de la commis. impér. arch. de St. Pétersh. 1876, σ. 215.

πραγματέας, ἢ, (πραγματεῖομαι) ἢ μετ' ἐπιμελείας ἐπι-διωξις ὑπόθεσιν: τίνος ἢ ἀσχολίας, ἐπιμελῆς σπουδῆς, ἐπίπνοος ἐργασία. Ἰσοκρ. 11D, 83E, Πλάτ. Κρατ. 408A, κ. ἀλλ., πρβλ. τ. 111b. ἐπὶ Φαῖδων 63A· πόνων πολλῶν καὶ πραγματείας Δημ. 101. 22· πλέονος ἔναι πραγματείας Ἰπκ. π. Ἀσχ. Ἰητρ. 10· ἡμάτια πρὸς [λογισμῶν], ἢ ματαία αὐτῶν προσοχὴ καὶ ἐνασχόλησις εἰς συλλογισμοῦς, Σεν. Ἀπομν. 4. 7, 8.

II. ἐπιχειρήσις, ἐνασχόλησις, ἀσχολία, ἔργον, ἢ πρ. αὐτοῦ ἀπασα. εἰς τοῦτο τελευτᾷ Πλάτ. Γοργ. 453A· ἢ τοῦ διαλεγῆσθαι πρ., ἢ εἰς τὴν διαλεκτικὴν ἐνασχόλησις, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 161E.